

הגמרא חוזרת לדון בדין השורף את הפר והשעיר לדעת רבי שמעון, שאין מטמאים בגדים עד שיוצת האור ברובן.

תנו רבנן כדעת רבי שמעון: נאמר [ויקרא טז, כח] בענין הפר והשעיר של יום הכיפורים: "והשורף אותם יכבס בגדיו במים".

ודרשו בברייתא: "והשורף אותם" משמע שדוקא השורף שמתעסק בגופם **מטמא בגדים**, ולא המצית את האור בעצים. ולא **המסדר את המערכה** [ערימת העצים, לצורך הבערת האש]. שאינם מתעסקים בגוף הפר והשעיר.

ואי זהו "השורף"? זה המסייע בשעת שריפה שהופך את האברים כדי שימהרו להשרף (187).

והייתי יכול לומר, שאף משנעשו אפר עדיין **מטמאים בגדים** של המתעסק בשריפתם.

תלמוד לומר "אותם". דוקא כששורף אותם כשהם קיימים הרי הם **מטמאין בגדים**. ולא משנעשו אפר **מטמאין בגדים** [שהרי כבר אינם קיימים בעין].

רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: הפר מטמא כל עוד הוא נקרא "פר". אבל אם ניתך הבשר מחמת האש אינו מטמא בגדים מפני שאינו נקרא "פר".

מאי בינייהו — מה בין דברי תנא קמא, לדברי רבי אלעזר ברבי שמעון?

ומשמע שתנא קמא סובר שאין צריך שיקדים ויביא לשם דשן [ולפיכך הוצרך רבי יוסי לחלוק עליו].

אמר רבא: מאן — מי הוא תנא קמא דפליג עליה דרבי יוסי [שחולק על רבי יוסי]? **רבי אליעזר בן יעקב הוא:**

דתניא: נאמר [ויקרא ד, יב] בענין פר כהן משיח: "אל שפך הדשן ישרף" ללמד שיהא לשם [שם] דשן [שיקדים ויביא לשם דשן]. ולמדים את דין שריפת פר יום הכיפורים, משריפת פר כהן המשיח [וכדלעיל].

רבי אליעזר בן יעקב אומר: הכתוב "אל שפך הדשן ישרף", בא ללמד שיהא מקומו משופך, מדרון שאילו היה מניחים בו דשן הוא היה נשפך.

ומשמע שלדעת רבי אליעזר בן יעקב לא בא הכתוב ללמד שיהיה שם דשן, אלא ללמד שיהא מקומו משופך [מדרון]. אם כן הוא התנא החולק על רבי יוסי בברייתא דלעיל, וסובר שאין צריך להקדים ולהביא לשם דשן.

אמר ליה אבבי לרבא: יש לדחות את דבריך:

ודילמא, שמא רבי אליעזר בן יעקב מודה שצריך להקדים לשם דשן, ובמקומו משופך הוא דפליגי [ובברייתא נחלקו אם צריך תנאי נוסף — שיהא מקומו משופך]. ולדעת רבי אליעזר בן יעקב צריך שני תנאים: א. שיקדים לשם דשן. ב. שיהא מקומו משופך. [ואם כן אין להוכיח שהתנא החולק על רבי יוסי בברייתא דלעיל, הוא רבי אליעזר בן יעקב].